

Радослав Раиша Коминац

TRIP NOIR

НЕСТАЈАЊЕ

I

Погледала ме је право у очи и рекла:
„Ниси срећан!”
Спремао сам тиквице са шунком, пио пиво.
„Ниси срећан са мном, зар не?”, опет је рекла.
Отворио сам ново пиво,
док је Mick Harvey кројио ноћ са радија.

II

Она вели:
„Оставићеш ме!”
Слажем прљаве чаше у машину за судове.
„Оставићеш ме, пичко!”, опет вели.
Притиснем црвено дугме и вода из цеви заклокоће.

III

Кренем ка њој раширених руку.
Она се удари у груди и каже:
„Губи се одавде!”
Затим на тераси дуго јеца.

IV

„Не волиш ме више”, вели. „Видим то.
Тачније, осећам то.
Само пијеш. Али, разумем те.
Ћутиш. Кажи нешто.
Знаш да не подносим када ћутиш.
Раније си био говорљивији.
Умео си да се насмејеш,
да ме гледаш у очи,
да ми се подсмехнеш...
Погледај се сада. Лочеш, не стајеш.”

V

У кухињи сам.
Слушам радио вести и пијуцкам *Label 5* са киселом.
Она стоји крај мене, врти главом.
Тад зазвони њен мобилни телефон и
све поново бива на граници подношљивог.

VI

„Марш из моје куће!” каже.
Устајем и крећем.
„Где си ти кренуо?”, пита. „Где си кренуо
баш сада док разговарамо?”
Седнем назад и изнова се латим чаше.

VII

Она вели:
„Илазим. Вратићу се за пола сата.

Немој да се усвињиш за то време.”
Читам Станескуа.
И не помишљам на чашу.

VIII

Она вели:
„Брачно саветовалиште!”
Климнем главом,
затим проверим кромпир у рерни.
Отпијем. Она каже:
„Договорено?”
Климнем.
Она вели:
„Желим да нам помогнем!”
Климнем главом,
затим навлачим рукавицу на леву руку и
из пећнице извачим плех са печеним кромпиром.

IX

Она вели:
„Крај. Осећаш ли крај?
Међу нама нема више ничега.
Не гледаш ме,
не обраћаш ми се,
твоја сестра ме не воли,
мајка ти је уздржана,
отац полудео...
Или пијеш или куваш.
Или гледаш фудбал или спаваш.
Кажи ми, молим те, да нисам негде ја погрешила?”

...

Отварам очи.
Лежим на поду потпуно наг
док ми снажно синтетичко светло пржи рожњаче.
Нема трипа, нема музике.
Само реалност непознате ћелије

обложене белим керамичким плочицама.
ОК, само мирно, подсећам себе.
Устајем са хладног пода.
Нема врата, нема прозора.
Само врелина рефлектора са плафона.
На мом телу нема отворених рана и прелома костију.
Нема модрица, нити било каквих трагова насиља.
Не осећам жеђ, нити глад.
Равнодушан и усамљен.
Одсуство страха ми говори да сам мртав.
Ко год да ме је спустио овде, није ме злостављао.
Лежем на плочице.
Светла се гасе.
Зажмурим и чекам.
Изненада,
моћни Медитеран се просипа по мени!
Таласи ме позивају на плес.
Слушам музику мора.
Све што сам као песник сањао да напишем,
сада дишем.
Из мојих груди не цури крв,
из мог мозга не отиче време,
од мог осмеха не настаје подсмех,
од еуфорије неће настати очај.
Радост постојања.
Радост плутања по мирној површини мора.

...

Врело летње поподне.
Читавог живота сам се клонио сунца.
Дерматолог ми је запретио раком коже
ако се само зрачак сунца простре на мој длан.
Или врат.
Ухо.
Киту.
Кожа ми је као војнички капут.
Речју, похабан сам.
Неповратно.
Споља.
Циркао сам пиво са пијанцима и бескућницима
испред драгстора на углу Цвијићеве и 29. новембра.

Плаћао им туре. Заузврат, добијао сам бајате вицеве.
Физичку заштиту, ако затреба.
Није требало.
Осим тога, даноноћно сам лекторисао
слабе текстове домаћих писаца.
Слаби текстови, слаба плата...
Пуно писаца, мало мисли...
Али, то није моја прича.
Слаби писци се вековима мувају околу.
Било је и неколико добрих... Ту и тамо... ОК...
Не треба око тога превише драмити
јер се и издавачи вековима мувају околу...
Чешу се уз писце...
И стално кењају о *негосіаііку добро̄ ііексіа*.
Сеире о томе на телевизији.
Ламентирају у женским часописима.
Пишу есеје. Магистрате. Докторате.
Жале се председнику државе. Председнику владе.
Пљуцкају у лице умирућем Патријарху
док скрушено зборе о безбожничкој литератури.
Издавачи су макрои... Писци им крече куће... Мењају црепове...
Ламеле на кочницама... Окопавају баште... Јебу жене...
Воде децу у вртиће и школе... Доносе скупе поклоне...
Улизују се... Кесере се... И још дају паре за то...
Унапред... Нечувена бахатост...
Мислим на писце, наравно...
А издавачи своје наслове пуштају низ воду...
Као нежељено дете...
У тоалет папиру се може наћи више достојанства
него у свим тим књигама... Издаваче није брига...
Бахати су... Крај књига је на видику...
Крај цивилизације...
Човечанства...
Али, они то не знају...
Ни ја то још увек не знам...

...

Чекао сам у реду у банци за сопствени новац.
Чекао сам у реду да бих платио порез и рачуне.
Чекао сам у реду да уђем у бус који ће ме одвести до гајбе.
Чекао сам лифт.

Чекао сам некога да довуче дупе до предсобља и отвори ми врата.
Чекао сам док урин није заклокотао лавабоом.
Чекао сам Нову 2007.
Чекао сам предуго.

...

Патња.
Једна једина. Без сурогата.
Растегљивија од било ког ластиша или жвакаће гуме.
Растегљивија од лажи.
Свеобухватно присутна.
Од Великог праска, па све до последњег људског даха
коме смо све ближи.
Неустрашива.
Не да се узмаћи патњи.
Сваког дохвати. Макар додирне.
Патња се поиграва срећом.
Кара је.
Срећа је тупави партнер за игру.
Срећа је инфатилна и не капира правила игре.
Срећа не може дотаћи свакога и не може се завући свуда.
Срећа је лењивица.
Срећа нема муда.
Срећа је конформиста.
Воли чисто и стерилно.
Не љуби сиротињу и места која воњају на очај.
Срећа је шлихтара.
Воли порцеланске зубе.
Мермер.
Ушушканост и кабловску.
Фенси места.
А патња прожима сваког.
Несрећни су на ивици самоубиства.
Несрећне чакљама извлаче на обалу.
Несрећне нема ко да идентификује док леже на хладном металу.
Сами у својој смрти.
У тишини гроба, несрећне и црви заобилазе на мах.
Никад срећан, увек радосџан, рекао је писац.
Али како, забога?
Како то извести?